

Hij er aan of IK er aan....

- * lied ps. 66: 1 en 3
- * stil gebed
- votum en groet

Onze hulp is in de naam des Heren die hemel en aarde gemaakt heeft, Die trouw is en trouw blijft en niet laat varen de werken van Zijn handen.

Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus Christus, in de gemeenschap met de Heilige Geest.

- * lied ps. 66: 5, 6 en 7
- * gebed om de H. Geest
- * bijbellezingen: O.T. 2 Kon. 5: 1 - 19
N.T. Luc. 17: 11 - 19

- * lied 328: 1 - 3
- * preek n.a.v. Luc. 4: 27

- * lied 466: 1 en 2
- * geloofsbelijdenis
- * lied 466: 3
- * gebed/voorbede
- * slotlied 255: 1, 2 en 3 **collecte**
- * zegenbede

***De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God de Vader
en de troostvolle gemeenschap van de Heilige Geest is met ons allen.***

Hier heb je nu iemand – zoals je ze ook vandaag wel tegenkomt – waarvan je jaloers weg kunt zeggen: *die heeft het helemaal gemaakt!*

Het leven van deze man Naäman kon voorzien worden van het stempel: succes! Zijn kostje was gekocht – waar jij jaren voor moet zwoegen en zweten zonder het zelfs dan nog te halen, bereikte hij in één klap

Moet je horen:

Naäman, de *legeroverste van de koning van Aram*, was *zeer gezien* bij zijn heer en *stond in hoge gunst* – m.a.w. een man op het toppunt van zijn carrière. En hoe was hij daar gekomen?

Zoals gezegd en te lezen in de Bijbel: in één klap, dankzij één overwinning. Er wordt niet gesproken over het hoe en wat en op wie, maar het moet wel een belangrijke overwinning zijn geweest. Dat waarmerk krijgt het zeker als wij t.a.v. van de overwinning lezen (wat Naäman nog niet wist en dus ook niet erkende!) dat het **een overwinning van de Here was!**

Dit bepaalt ons er tussendoor wel bij dat het leven met zijn *up's* en *down's* volledig onder Gods controle staat! Hij er bij is – soms *heel* ingrijpend!

Het komt uit Gods hand – iets wat niet altijd zo gemakkelijk te begrijpen is en door wie zegt dat *wel* te weten toch vaak vergeten wordt!

Terug naar Naäman.

Wat zal hij trots geweest zijn als hij zichzelf elke ochtend weer in de spiegel begroette: zo kerel, dat heb je 'em toch maar gefikst! Jou kan niets meer gebeuren, je zit gebakken!

Maar hoe is het leven?

Grillig!

zo maar vanuit het schijnbare niets, terwijl je niets verwacht, kan daar een 'maar' zijn. Eerst een klein vlekje...

Wat zal hij die ochtend voor de spiegel staande geschrokken zijn: *Nee toch hè! 't Zal toch niet... melaatsheid????!*

Toen net zo'n geladen woord als kanker nu... Een woord dat de mens niet zo maar op zijn lippen neemt, 't liefs afzwakt...

Naäman heeft het wellicht wat weggewuifd en snel de mouw over zijn arm getrokken, zo van: *ach, 't zal wel niks zijn!* Per slot van rekening was hij geen kleinzielig mensje, maar – zoals de Bijbel zegt – **een krijgsh e l d.**

Toch kijkt hij de volgende dag wel weer even naar dat plekje – *stel je voor dat...* 't lijkt wel groter geworden!

Nah, je moet je natuurlijk ook niet van alles gaan verbeelden... - als er zoveel mensen melaatsheid hebben, behoef jij dat nog niet direct ook te hebben!

De dag daarop lijkt de plek niet alleen nog groter, maar is ie ook groter... en dan groeit dat vage angst gevoel dwars over zijn maagstreek en als hij bij de hofarts komt dan is het alsof hij verdoofd is als hij de uitslag van het onderzoek te horen krijgt!

Je hebt het mooi voor elkaar, maatschappelijk, materieel – alles in je hand... dat dacht je, jij kon het maken en had het gemaakt! en het kon niet meer stuk!

En wat kun je in opstand komen, ach laten we niet vroom doen, zelfs vloeken! als dan toch ineens dat "maar" komt!

Daar staat hij in het kleedhokje van de hofarts, de legeroverste van de koning, poedelnaakt – volkomen op af! – volkomen... *afhankelijk*...!

De tranen zullen over zijn wangen gestroomd zijn en de vloek verstikt geklonken hebben! Wat een klap!: alles weg! Weg carrière!, gedoemd, **verdoemd** weg te teren aan de rand van de samenleving! De toekomst? **Dood!**

O Naäman zal hebben gedaan wat zo velen vandaag ook proberen als de arts niets meer kan doen: het heil zoeken in het alternatief onder het motto: baat het niet het schaadt ook niet - ze waren er in die tijd net zo talrijk en divers als vandaag, de *kwakzalvers*, de *Jomanda's*, *het Reiki gebeuren* en de *magnetiseurs* en noem maar op. Maar besef, God heeft daarover helder en ondubbelzinnig geschreven: **Mij een gruwel!**

Wat een nood! Wat is de mens... of hij nou boven aan de ladder staat of onderaan...

Naäman was zo groot als de wereld hem kon maken en God toestond... en toch zou de laagste slaaf nu niet graag in zijn huid gestoken hebben!

Melaats, dat hield in: uitgestoten, onrein, afgeschreven...

Het is alsof er over een prachtig schilderij één grote klodder smeer is gegooid...

Even tussendoor, ik zei zonet dat God hem de overwinning gegeven had, aangevend dat Hij *dus* bezig was in dit leven, dat het leven als zodanig onder Zijn controle staat. Als nu de mens opbotst tegen het grillige van het leven, moet je dan stellen dat God *grillig* is/ De mens een speelbal van Hem?

Eerst vieren en dan aantrekken, eerst geven en dan nemen – is dát niet net zoveel als stelen?! Wordt het niet tijd om samen eens te protesteren tegen de hemel – en vertel mij niet dat dat nooit eens bij u opgekomen is: opstandigheid! Bundelen we het protest en roepen we: **W A A R O M ? ? ? ! !**

Wat zul je nog zingen: groot is uw trouw o Heer! Waar blijkt het als jouw leven opbotst tegen het “maar”? Hier naar Naäman: hij is op weg een verstotene te worden?!

Wat zal de verslagenheid in dat gezin groot zijn geweest. Het stempelde de dag – er werd mee opgestaan en mee naar bed gegaan, steeds er maar weer over praten! Voor de vrouw van Naäman groeit het zelfs tot zo'n climax dat ze haar hart nota bene uitstort bij het personeel... Ze zoekt troost bij een slavinnetje.

Ze moet het gewoon kwijt...

Daar sta je dan. Wat moet je zeggen in zo'n situatie waareigenlijk elk woord één teveel is?! 't Arme kind zal het ook niet geweten hebben, en toch...!

Mensen wat een levensechte geschiedenis met – zoals zal blijken – een geweldige rijkdom.

Terwijl we hier de vrouw van Naäman haar hart horen uitstorten bij dit slavinnetje, vormt ook haar situatie een preek in de preek!

Als je één keer geconfronteerd wordt met de nood van de mens wat blijkt die dan vaak bij meer groot te zijn!

Dit slavinnetje is niet zomaar een slavinnetje. 't Gaat hier om een Joods meisje, een kind, opgevoed in de vreeze van God. Moeten we ons voorstellen! Naäman erkende God *niet*, dit meisje *wel* – **ze beleed Hem!**

Dan zou je toch zeker hier mogen verwachten dat God **Zijn** eigendom beschermt, behoedt, zegent, ja, voor elk gevaar bewaart?!

Maar wat is haar overkomen? Ze was door rovende benden gevangen genomen en uit Israël ontvoerd!

God **W A A R O M ? ? ? !**

Als zij zich dat niet heeft afgevraagd, dan toch zeker haar ouders wel... wat een verdriet zullen zij hebben gehad... Er is wat ellende als je om je heen kijkt!

Maar nou komt er een geweldige wending in heel deze geschiedenis. De u waarschijnlijk ook wel bekende evangeliste Corrie ten Boom heeft t.a.v. dit soort levenssituaties een heel sprekend voorbeeld gebruikt (ik heb het voor recht gehad haar dit voorbeeld te horen vertellen). Ze vergeleek het leven met een borduurwerk en zei dan, een boorduurwerk op een oranje lapje omhooghoudend: *wij zien vaak alleen maar de onderkant, de wirwar van draden die kriskras door elkaar lopen en waar geen lijn in te vinden is – te vergelijken met de **waarom's**: hoe kan dit, hoe loopt dat, wat nu, waarom...*

Maar, vervolgde ze, *God ziet de bovenkant – het patroon, het doel... het **daarom!*** En dan draaide ze het doekje om en dan zag je een gouden kroon.

Wel, in deze geschiedenis is het alsof God ons nu een blik van de bovenkant gunt van het levensborduurwerk van zowel Naäman als van het slavinnetje, want hier grijpen de levenssituaties van beide, *precies volgens Gods plan*, in elkaar over. “Guidance is in live” – leiding vind je in het leven!

Terwijl we tegelijk geconfronteerd worden met het verschil wat er mag, ja moet, zijn tussen de reactie van een kind van God (een christen) op de problemen van het leven en de reactie van de niet christen.

In het antwoord van het slavinnetje op het trieste verhaal van de vrouw van Naäman blijkt *nergens* dat zij van de gelegenheid gebruik maakt om haar duit in het klaagzangenzakje op het leven te doen, of simpelweg moppert op God door nu haar ellende uitgebreid te etaleren. Nee, zij komt niets minder dan uit voor haar geloof in God de Vader als ze vertelt van Elisa: *Och was mijn heer maar bij de profeet in Samaria dan zou deze hem wel van zijn melaatsheid verlossen* en dat, terwijl Elisa (om straks nader aan te geven reden) *niet één* melaatse in Israël had gereinigd getuige onze tekst – en toch stelde zij haar vertrouwen in Gods kunnen en willen middels deze profeet! Ze gebruikt de gelegenheid om te getuigen van Hem, terwijl zij hiermee de bron van haar volhouden onthult. En er komt een sprankje hoop bij Naäman als zijn vrouw de overtuiging van Gods kunnen middels de profeet doorgeeft.

Hoe waardevol Naäman en diens positie voor de koning van Aram was, mag blijken uit het gegeven, dat deze hem verlof geeft te gaan met bij zich zelfs een brief van zijn hand voor de koning van Israël.

Daar gaat hij, de mens die geconfronteerd is geworden met niets minder dan de zinvraag van het leven – die zijn bestaan boven het lege niets zag hangen, aan een zijden draadje – op weg naar het land dat God kent! Het antwoord op de zinvraag van het leven – het antwoord op het leven! Maar wát een *schril* contrast blijkt er te kunnen bestaan tussen gelovigen(christenen) en gelovigen(christenen)!

Hoe geloofde het Joodse slavinnetje in God en zie hier: hoe siddert de koning van Israël al bij het horen van de naam van God.

De koning waarvoor de zoekende Naäman kwam te staan, wist de naam van God alleen te gebruiken om zijn paniek uit te drukken, hij kende de kracht niet meer van Israëls God en weet ook niet eens meer dat er een profeet van God is in Israël! *Naamchristendom* noemen we dat vandaag!

Hét grote struikelblok voor de zoekende ziel – ook nu nog!, ware het niet dat God zich door wie waarachtig zoekt, doordrongen van zijn nood zoals Naäman hier, laat vinden! Daar verschijnt God in de boodschap van Elisa aan de koning: *U koning mag dan wel niet meer weten dat er een levende God is, maar Naäman zal het weten dat er een profeet is in Israël* – met andere woorden: **een levende God!** *Zend hem naar mij.*

Hier lag de oorzaak: *vroom* ongelooft (of wel vroomheid, maar geen geloof) dat is *naamchristendom*, dat er in Israël door de profeet geen melaatse gereinigd werd!... **w o r d t!**
Beschamend, waarschuwend !

Naäman gaat in op de uitnodiging. Hoe?

Vers 9: *en Naäman kwam... met zijn paarden en met zijn wagens...* Oftewel: de mens boven de rand van de afgrond, oog in oog met de dood, verbeelde zich *iets* te zijn...

Hebt u zulke rouwadvertenties ook wel eens gelezen waarin dan nog even alle rangen en standen, titels en verdiensten genoemd worden... Alsof dat indruk maakt aan de overkant...

Dat Naäman, ondanks dat hij volkomen vastgelopen *in* het leven *op* het leven zichzelf nog probeerde te handhaven blijkt ook uit vers 11: *zie ik dacht bij mijzelf...*

De mens zo eigen, het "ik" centraal, zelfs nog, oog in oog met de dood!

Maar God laat Naäman hier zijn neus stoten, heel gevoelig...

Elisa blijkt niet in het minst onder de indruk en verwaardigd zich zelfs niet om zelf naar buiten te komen te komen. Hij stuurde zijn bode en met wat voor een opdracht! Hoe liet hij Naäman voelen wie en wat hij was!

Naäman, je bent melaats, onrein, jij legeroverste die nog steeds meent hoog te paard te kunnen zitten! En wat voor gemeenschap heeft de God met onreinheid. En ik Elisa representeer Hem hier...

Nee, hij stuurt Naäman in zijn nood niet weg – dat doet God *nooit*:

als g' in nood gezeten geen uitkomst ziet, wil dan nooit vergeten God verlaat u niet!

Maar wil God werkelijk kunnen helpen, genezen, hele, redden, dan zal de mens – ook jij!, van dat paard moeten, jezelf moeten vernederen. En dat drukte de opdracht uit: *baad u zeven maal in de Jordaan!*

En dan is het aan Naäman.

Dan is het: wat doe **ik**.

Het naamchristendom kenmerkt zich juist door... te gaan en dan toch niet het **ik** te verliezen.

Denk aan de melaatsen uit Lucas 17: ééntje verloor zichzelf door bij Jezus te komen en zich aan Zijn voeten te geven... een Samaritaan!

Hebt u er wel eens bij stil gestaan dat het vaak juist degenen zijn die het "bij overlevering ontvangen hebben", de weg van genade, die zoveel moeite hebben met zichzelf werkelijk verliezen. Ze zijn christen, geloven in het bloed van het Lam, spreken de vertrouwde taal vloeiend – maar hebben zichzelf nog nooit waarachtig gezien zoals God ze ziet en het is daarom dat God maar niet zijn volle zegen aan hen kwijt kan en tot zijn volle doel kan komen.

Het is een gevecht aan de oever van de Jordaan – *beeld van het sterven aan jezelf* – om verlossing te vinden. Wie zichzelf niet waarachtig verloeren heeft, heeft niet waarachtig vrede met God! En zulke zijn er tallozen onder die zich christen noemen.

Moet jij je zelf kwijt?

Kijk eens naar de strepen van verdiensten op je borst... Je mag toch wel ergens jezelf blijven...

Bent u zo afgedaald in de Jordaan? Leeft dat oude **ik** nog zo? Dan hebt u geen vrede!

Daar knokt hij, Naäman, aan de oever van de Jordaan, de plaats waar al onze trots aan het licht komt; de plaats, Nieuw Testamentisch, waar Gods Geest openbaar maakt – je jezelf toont in het licht van Jezus, alles toont wat nog achter een geveltje van vroomheid verborgen is. Niet voor niets spreekt Gods Woord over *het skandalon* – **de aanstoot** – *van het kruis van Christus!*

Het zijn uiteindelijk de dienaren van Naäman (hoe wonderlijk mooi: wat niets is, maakt God tot iets!) die hem de ogen doen opengaan voor het belachelijke van zijn pogingen tot zelfhandhaving.

Hij daalde af, zeven keer, in de Jordaan.

Als nieuw – *zijn lichaam was als het lichaam van een kleine jongen geworden* – niet als nieuw, maar **nieuw** komt hij terug voor Elisa die hem *dan wél* ontmoet en hoor hem getuigen: *zie nu weet ik dat er op de gehele aarde geen God is behalve in Israël.*

Elisa laat hem gaan met het geweldige woord dat klinken mag in het leven van ieder hier vanmorgen/middag/avond: *ga in vrede.*

Zag iemand zichzelf vanmorgen/middag/avond? Weet dan dat dat de confrontatie met God in Christus is: *Hij eraan of ik eraan...*

Naäman, zoals elk mens zonder vrede met God, ten dode opgeschreven, vond Het Leven!

De *hele* mens was genezen: *geest, ziel en... lichaam.*

Hoe groot zal het feest thuis zijn geweest, het slavinnetje had een broeder in de Here gevonden... waarom ontmoette daarom – het borduursel werd omgedraaid en Gods kroon werd in deze levens zichtbaar. De draden van het lijden waren *gouddraden* waarmee Hij zijn plan volvoerde.

Jezus zelf zegt vanmorgen/middag/avond: *wie zijn leven verliest die zal het behouden!* Er is nog steeds: *redding, bevrijding en genezing bij de voet van het kruis* voor Naäman, de Samaritaan, de ongelovige en... ook voor de Jood en... de naamchristen – voor ons allen!

Geprezen zij Zijn naam!

Maar wie zijn leven wil behouden die zal het verliezen:

wie zich niet wast, wordt niet rein;

wie zich niet bekeert, ontvangt geen vergeving;

wie niet gelooft, gaat verloren!

Ga in **vrede**... Hij roept.

Amen.